

§ 322.

Ere Flere anklagede under samme Sag, kan den i foregaaende Paragraph ommeldte Afgjorelse kun tillægges Virkning med Hensyn til den eller de Anklagede, for hvis Vedkommende Anke er ført, eller Sagens Prøvelse for Høiesteret ifølge § 318 har været nødvendig, uanset at de Grunde, hvorpaa Afgjørelsen er støttet, ogsaa maatte kunne finde Anvendelse paa andre af de under Sagen Anklagede.

§ 323.

Henvises Sagen til ny Paakjendelse af en Kredsret, uden at tillige den foregaaende Behandling i det Hele kjendes uefterrettelig, bestemmer Kredsretten, hvorvidt de Forhandlinger, der ei ere kjendte uefterrettelige, blive at gjen tage, førend der paany affiges Dom i Sagen.

Dog bør saavel Oberanklageren som den Anklagede eller hans Forsvarer og den Forurtebte med Hensyn til den af ham nedlagte Erstatningspaastand have Afgang til, inden Dommen affiges, paany at udtale sig.

§ 324.

Naar en Rævningsrets Dom kjendes uefterrettelig formedelst Mangler, som først ere indtraadte, efterat Rævningerne have afgivet deres Erklæring, bliver Sagen af Dommerne i Rævningsretten paany at paakjende i Henhold til den afgivne Erklæring, uden at Rævninger atter tillalbes, men efterat der er givet de Vedkommende Afgang til i Medfør af § 225 paany at udtale sig om det Ansvar, som de Handlinger, den Anklagede ansees overbevist om at have begaaet, ifølge Lovgivningen kunne medføre.

Kjendes derimod Dommen uefterrettelig formedelst tidligere under Sagens Behandling stedfindende Mangler, skal Sagen, efter behørig Indkaldelse til alle Vedkommende, undergives ny Forhandling for en Rævningsret, hvortil de Rævninger, der tidligere have erklæret sig over Sagen, ei atter kunne tillalbes.

§ 325.

Naar de i en Sag fremsførte under § 305 Nr. 1 og 2 henhørende Anker forkastes, bliver Sagen med Hensyn til de Anklagede, hvem

disse Anker vedkomme, af Høiesteret at tage under Paakjendelse i Henseende til Spørgsmaalet om Straffelovens rigtige Anvendelse (§ 305 Nr. 3), om end ingen Anke forsaavidt er fremsat.

§ 326.

Gaaer Anken ud paa, at Straffeloven er urigtigt anvendt, affiger Høiesteret endelig Dom, der stadfæster eller forandrer den tidligere. Høiesteret er, forsaavidt Bestemmelsen af Straffen angaaer, ikke bunden til de nedlagte Paa-stande eller de Grunde, hvorpaa disse ere støttede.

§ 327.

I de Tilfælde, som omhandles i de tvende foregaaende Paragrapher, kan Høiesteret, naar den ikke billiger de Synspunkter, hvorfra den paaankede Dom med Hensyn til Straffelovens Anvendelse er gaaet ud, og derfor finder Erhvervelse af nye Oplysninger eller Forelæggelse af yderligere Spørgsmaal til Rævningerne fornøden, hjemvise Sagen til ny Behandling og Paakjendelse af vedkommende Ret.

§ 328.

Høiesterets Domme bør indeholde en kort Fremstilling af de Grunde, hvorpaa Doms slutningen støttes.

Indømmes den Anklagede Straf, maa Dommen navnlig angive de Forbrydelser, for hvilke, og de Lovbud, hvorefter Straffen paa lægges.

Dog kan Høiesteret, naar den billiger saavel Doms slutningen som Grundene for den indankede Dom, forsaavidt disse høre under Høiesterets Paakjendelse, indskrænke sig til i Henhold dertil at stadfæste Dommen.

§ 329.

Forøvrigt har det, hvad Sagernes Paakjendelse i Høiesteret, Protokollsørelsen og Dommenes Udfærdigelse angaaer, sit Forblivende ved de i saa Henseende hidtil gjældende Regler.

§ 330.

Sager, som ere paadømte ved Underretten, kunne, naar de ikke efter de almindelige Regler kunne indankes for Kredsretten, jfr. § 283, i